

Selmeczbányai Híradó.

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 „
Negyed évre	1 „
Egyes szám ára 10 krajczár.	

Felelős szerkesztő:

VÖRÖS FERENCZ.

Kiadók:

JOERGES AGOST özv. és Fia.

A lapot illető szellemi közlemény a szerkesztőre, az anyagi rész pedig a kiadókra czimzendő.

HIVATALOS HIRDETÉSEK DIJA:

100 szög 2 frt., ezentúl minden megkezdett 100 szónál 50 krral több
Magánhirdetések megállapodás szerint számíttatnak.

Nyílt-tér három hasábos sorért 10 kr.

Bélyegdíj minden hirdetésért 30 kr.

== Kéziratok nem adának vissza. ==

Millenniumi szobrok, képek és monografiák.

Nem rég említették fel a lapok, hogy a honfoglalás ezeréves megünneplésének kérdésével, Mednyánszky Alajos báró, a kiváló történetíró, már mintegy hetven év előtt foglalkozott.

E tárgyban irt s reánk, fájdalom, csak esonkán maradt levelének minden egyes során az igazi kegyelet s a valódi hazafias érzület ömledez.

Mednyánszky az ezeréves ünnepélyt főképpen az által akarta megülni, hogy látható jelekben mutassa be diéső multunkat, kiváló alkotás művészi szobrokban és képekben ohajtvá bemutatni történelmünk kimagasló nevezetes férfait.

A magyar Duna mindkét partját történeti vonatkozású szobrokkal akarta elárasztani Dévénytől kezdve egészen Zimonyig.

A szobrok, tervezete szerint, olyképpen lettek volna elhelyezve, hogy nagy királyaink és jeleseinék éppen oly pontokra jutottak volna, hova különben is a történelem fényes lapjai sorakoztatják.

Szobortervezeteinek felsorolása nagyon érdekes, térszülke miatt azonban, legalább ez alkalommal, mellőznünk kell.

Csak példálul hozzuk föl, hogy Pozsonynál a buvár Zuár, Győrnél Pálffy Miklós, Esztergonnál a költő Balassa, Visegrádnál Nagy Lajos, Vácznál a mogyoródi csata emlékére Szent László, Budapestnél egyebek között

Szilágyi Mihály, a rákosi vezér, míg a Duna további mentén Szapáry Péter, Festetich György Széchenyi György, Tomory Pál, a két Zrinyi, a szigetvári Leonidás és a költő, Kapisztrán János, Hunyady László, Savoyai Jenő s végül Zimonymál Hunyady János szobrai álltak volna.

Második terve egy nagy nemzeti képtár felállítása volt, melyben nádoraink s hazánk jelesebbjei fogalaltak volna helyet a történeti eseményeket megörökítő képek mellett.

Szép tervei és nagy eszméi bizonyára sokat foglalkoztatták a tudós történetst s ha feledésbe nem mentek volna, hazai festésztünk és szobrászatunk is még virágzóbb lendületnek indulhatt volna.

Eszméit azonban érdemes még most is fölleveníteni s ha föllevenítettük, azt hisszük, hogy sok helyen, kellő lelkesítés mellett egy vagy más részben még foganatba is mehetnének.

A jeles történetst egyebek között arra számított, hogy a még élő családok le fogják festetni nádor-őseiket, s hogy a főbb családok megküldik jelesebb őseik arcképeit a képtár számára. Számított a mindenkor áldozatkész főpapságra, nemkülönbén a vármegyékre is. Így példálul számított arra, hogy a sajói és mohácsi vérsnapokat ábrázoló képek lefestetésére Borsod, illetőleg Baranya vármegyék vállalkoznának.

Szóval a nemes bárónak eszméi megvalósításához már határozottan körvonalozott tervei voltak, s ezeket feltüntetni s részben foganatostani most már a mi feladatunk.

Az ezeréves jubileum megünnepléséhez mindenféle tervek felhoznak, de egyik sem gyakorlatibb, mint Mednyánszky báró röviden vázolt tervezete.

Még egy van, a mivel szintén méltóan ünneplhetjük meg ezeréves fenállásunkat.

Ezek az ugynevezett monografiák, melyeket egyes vármegyék és városok lelkes közönsége ad ki a honfoglalás ezredik évfordulójának emlékünnepeére.

Ily monografiáktól nemcsak azt követeljük meg, hogy szakszerű tudományos mű legyen, hanem egyszersmind népszerű olvasmány is, mely a tudományos buvárlat eredményeit oly modorban tárgyalja, melyet mindenki megért.

Ily monografiák írása és szerkesztése már több helyen megindult s a munka serényen folyik mindenfelé, hogy az ezeréves jubileumra készen legyen.

De sok helyt még e téren sem indult meg a mozgalom.

Pedig még mostan sem késő, mert hiszen 1895 évig még három évtünk van.

Nem akarjuk ezzel azt mondani, hogy egy nagy monografia alapos és kifogástalan megírásához a három évet nagy időnek tartanánk, sőt ellenkezőleg, igen kevésnek, de mégis elégnék arra nézve, hogy azt egyesült erővel többén írják meg.

Az egyes vármegyékben fenlévő történelmi és régészeti társulatok a szakszerű tervezettel bizonyára szívesen szolgálnak s ha a beosztás kész, azon szellemi munkások felhasznál-

TÁRCZA.

A kis mama.

Irtá: Ifj. Kubiss Ágoston.

I.

Még csak gyermek voltam, apró-piezinyke gyermek s már is elvesztettem szülőimet.

Oh, nem ismerem én azt a gondozó, szerető anyai szívet, mely vonzalommal szeretettel ragaszkodik kisdedéhez, mely minden jóval, minden szeppelel halmozza a szeretett gyermeket: teljesíti annak minden szeszélyét, letörli arczoskájáról könnyeit, esendes dadolással, apró mesékkel altatja el a kedves kis babát . . . oh, ezeket én mind nélkülöztem.

Nem hallottam én soha azt a szót, mely oly szépen, oly édesen cseng: Fiaccskám! . . . szeretőt gyermekem; . . . Ez előttem mind ismeretlen.

Részem csak a zordon, a magány . . . a kietlen magány volt; egyedül, elhagyottan állottam a nagy világban. Nem láttam én azt a szelid mosolyt, nem érthettem azon barátságos szavát, melyben anyai vigasz, anyai rokon érzelem egyaránt egyesül: de megtanultam ismerni a rideg valót, mely teljes valóságában tünteti fel annak fogalmát: munkálkodj, fáradj, küzdj, hogy megkereshessed mindennapi kenyered.

S én ezt meg is tettem. Szembe szálltam a sors változataival, törtem előre láthatatlan akadályokon; a hányadtatás minden próbáján keresztül estem, míg nem elértem azon pontig, midőn elibém hangzik a szó: „Megállj! . . . ne tovább! . . . Elértem boldogságomat. Előtörténetem egyes részleteire már nem emlékezem világosan . . . elmosódott multam emlékéből.

Ifjú korom sötét emlékei elröppentek képzeletemből . . . multam szomorú perceit nem újulnak meg többé előttem; előfeletem azokat, mintha mindig boldogságban, környezve szeretettől-gyengédségtől, töltöttem volna napjaimat . . . Csak olykor-olykor lebben fel előttem a fátly, mely az igazat, a valót tárja elibém. De ez nem tart soká.

Csendes, magányos otthonom van már. Békés nyugalomban nem zavar meg senki, de senki. Elringatnak gondolataim, melyek jövömet meg fényesebben, még ragyogzóbban festik előttem . . . Látom, mint közelednek felém szeretteim s én karjaimba zárva őket, forró esőket nyomok homlokukra . . . Látom azon kedves anygalt, kit egyetlenemnek, boldogságomnak, kienesemnek nevezhetek.

Úgy tűnik fel nekem, mintha én volnék a legboldogabb ember a világon, mintha kivütem boldogabb embert nem ösmernék.

Hallom a szót, látom a piezinyeket, kik papámnak, édes atyuskámnak szólítanak.

Oh, ez az én boldogságom, ez az én költészetem. Így merengek el néha óra hosszakat esténként, midőn kigyulladnak a fenséges ég ezer s megannyi milliárd mécseséi; midőn gyenge fuvallat éri arczomat melytől a kis lakom előtt kiemelkedő nyárfa koronás lombja meg-meg rezzenve egy-két levelkét hullatja alá. Majd megcsendül az esteli harangzó is, mely imára int s szólít a nyugalom és pihenésre.

A esendes nyári est mily bájjal, mennyi költészetel tölti el . . . Ezt leírni, látni nem lehet, ezt érezni . . . átélni kell.

A lég kápos virágillattal telt, mely oly sajátságosan, oly különösen hűt rém . . . Eltompítja érzékemet.

Nem látok többé, nem hallok, csak egy folytonosan megújuló, édes s boldogító szó cseng fülembé messziről, oh nagyon távolról s ez: szeretlek.

Jaj! kimondtam a végzeteljes szót.

Igen, boldogságom csakis szerelmem lehet.

Még csak gyermek voltam s már is ösmertem azt az érzelmet, melyet az eszményi világ szerelemnek nevez; ez volt egyedül támaszom az élet viharán . . . reménységem útjaimon.

II.

Körülbelül 18 éves lehettem, midőn e vidékre vetődtem. Egy jó barátom ajánlata folytán alkalmazást nyertem az itteni lap szerkesztőségénél.

Mint mindenkor iparkodó fiatal ember, most is szorgalmasan végeztem teendőimet, nem kimélve se nappalt, se éjjelt, csakhogy elnyerhessem princzipálisom szeretetét . . . megelégedését.

S fáradságaimat csakugyan siker koronázta, egy nem remélt siker, egy győzelem, mely boldogságomnak netovábbja volt.

Szeretett főnököm bizalmát olyannyira kiérdemeltem, hogy lapjának társszerkesztőjévé nevezett ki.

Ezen naptól fogva veszi kezdetét gondatlan életem s boldogságom.

Én, a ki ifjú korom a nyomor, a nélkülözések közepette töltöttem, kit senkicsem méltatott még csak egy barátságos szóra, egy szelid mosolyra sem, egyszerre a vidék ünnepléje lettem.

Ifjú korom emlékeit nem ösmerte senki, de senki. Megfogadtam, hogy szomorú emlékeimet szívembe zárom, melyek nekem annyi keserű perczet, oly sok bánatos órát okoztak.

Kis tárczám, apróbb elbeszéléseim, ott tündököltek lapunk hasábjain.

nálása mellett, kik a megfelelő téren működnek, a monográfia a még rendelkezésre álló idő alatt, el is készülhet.

A monográfiának földrajzi részeit öten-hatan is írhatják. Más-más toll dolgozhatja fel a népességi adatokat, faj, nyelv, vallás és foglalkozás szerint. Az ásvány-, növény- és állatvilágot szintén többen ismertethetik, s a termelési ágakkal is többen foglalkozhatnak. A múlt és jelen politikai és közigazgatási felosztásának kifejtését is többen oszthatják fel maguk között. A történelmi részt korszakok szerint felosztva, önérthetőleg is többen írhatják. Arról meg éppen szólnunk sem kell, hogy a műveltség-történelmi fejezeteket egészen önállólag és egymástól függetlenül írhatjuk meg. A földművelés-, ipar- és kereskedelem, építkezések, népviselet, úthálózatok, vasutak és a többi megannyi önálló, s külön-külön feldolgozható s tárgyalkható fejezeteket képeznek. A szellemi kultúrával foglalkozó résznél éppen így vagyunk. Az egyes vallásfelekezetek fejlődésének fejtegetése eléggé igénybe vehet egy-egy szakavatott tollat, s hasonlóképpen a nép-, közép- és szakoktatás esztelése is szétszatható, a kulturális és emberbaráti intézmények, társulatok, gyűjtemények, könyvtárak, tudomány, művészet irodalom, festészet és a többi fejezetenként találhat hivatott szellemi erőre.

A monográfiák ezen lézagosan ismertett beosztását és részeit csak azért hoztuk fel, hogy kimutassuk, hogy ezek egyesült erővel, többek közreműködésével is létrehozhatók.

Szükség esetében akár husz-harmincz szakember és író is neki foghat, csak a szerkesztő bizottság álljon olyan szellemi táborból, amelynek rostáján keresztül hulljon mind, ami nem a monográfiába való, vagy nem állja ki a legszigorubb kritikát.

Csak azért ismertettük e rövid beosztást, hogy megmutassuk miképp a „viribus unitis“ alkalmazása mellett még mostan sem késő, ha vármegyénk s városaink megindítják a mozgalmat monográfiák megírása és szerkesztéséhez.

Csak meg kell alakítani a közgyűléseknek minélelőbb a monográfiai bizottságot, s ha lelkes férfiak veszik kezükbe az ügyet, a munka gyorsan megindulhat minden irányban.

A mi a költséget illeti, meg van az is, a 15—20,000 frt, mibe ily monográfia kerülhet, azon mérsékelt, talán csak csekély törtben

kifejezhető pótdadóban találja fedezetét, melyet kulturális czímen minden vármegye, minden törvényhatóság jogosítva van megszavazni és kivetni.

Ezeréves fenállásunk ünnepét szebben, méltóbban meg nem ünnepelhetjük, mint az által, ha a képzőművészetek alkotásai mellett, monográfiákat hagyunk az utókorra.

Corydon.

Egyesületek tevékenysége.

Városunkban az egyesületi élet e hóban újabb lendületet nyert.

A Vöröskereszt-, az ev. nőegyesület, a Sz. Erzsébet egyesület nemes versenyre keltek a társadalmi bajok orvoslása terén. Működésére, tette szolgáltató vezetőiket az emberszeretet, mely a segélyre szorultak nyomorán enyhíteni akar.

Es a segélyre szorultak száma oly nagy!

Állami szervezeteink, intézményeink, bár csodálatos eredményt értek el és az utóbbi évtizedeknek nagyszerű haladásáról tesznek tanuságot, mégis sok lézogat hagytak fenn, melyet a társadalmi tevékenység van hivatva betölteni. A politikai, egyházi stb. élet, százados intézményeiben leli meg faktorait, de a szorosan vett társadalmi élet fejlesztése az önkénytelen vállalkozó szellemre van bízva. És valljuk meg, hogy azok az emberek, a kikbe ez a szellem szorult, nagyon gyakran, tán a legtöbb esetben gáncsesel találkoznak, s nem ritkán visszarettenve ettől és akadályozva másoktól, nem helyesen oldják meg feladatukat, a minek felette károsak a következményei.

Tetőzi e bajt még az a körülmény is, hogy helyi és egyéb városi, de a mieinkhoz hasonló czélú egyesületek között nincs meg az a gyakori érintkezés, melyből folyólag együttétetésre vergődhetnénk az egyesületi élet mezején.

Régebben a dalárdák, újabban a Vöröskereszt-egyletek fiókjai tartják fenn leginkább egymással az érintkezést, de meg is van annak a nyoma.

Az együttétetés eme hiányának következményeivel tekintjük azt a hibát is, melybe majdnem mindegyik új egyesület beleesik, hogy nem okulva, nem okulhatva más egyesületek példáján, anyagi alapját növelni igyekvő nyilvános productioival kelletlenül tetemesebb terhet ró az áldozni kész közönségre, mely lelkesen nyújtja támogatását és sokat áldoz, de bele is fárad a támogatásba, mert egyszerre sokat adott.

Mi sokkal czelszerűbbnek tartjuk a támogatás igénybevételenek azt a módját, melyen a közönséggel szemben kevés igénynyel lépnek fel az egyuletek, mert ily módon fellépésük gyakoribb és pénzforrásuk állandó lehet.

E szempontból nagyon helyén valónak tartanók, ha egyesületeink valamelyike az egyebet szokássá vált és sikeresnek bizonyult „Filler-estélyek“ adását kezdeményezné.

szótalanul, gondolatokba merülve, szemlélem az előttem fekvő tiszta papírost.

Irnom kellene egy kis cikket, egy kis elbeszélést, vagy költeményt, mely a még üresen hagyott lapom részét volna kitöltendő.

Szememet felvetem s az átelleni ablakon át messze a távolban nyugatom. Gondolataim messze-messze tévelyegnek. A képezetek egész árja tombol keblemben. Phantasiám tülesapong a rendes körülményeknél. A gondolatok ezer féleséggel villan meg egyszerre agyamban.

Nem hallok én semmit . . . gondolataim teljesen lekötik érzelmeimet.

Pigyelmem csak mindig arra felé terel, hol ifjú korom, bánatos napjaimat töltöttem. Kakukos óram egyhangú ketyegését úgy vélem hallani, mintha az egy folytonosan megújuló refrain hangoztatna, mely már oly ismert, oly édesen esengő előttem: szeretlek a távolból is!

Úgy érzem, mintha ma örömnemem lenne, mintha talán vidámabb volnék, mert érzem, hogy valaminek történnie kell. Ez pedig örömmel, végtelen örömmel tölti el keblemet. Oh, nem a kitörő öröm érzet jele az, hogy kedélyvilágom ily magas érzelmeikkel telt: egy esendes, kimondhatatlan boldogság érzete ez, mely elringat, mely könnyeket esal szembeöblít.

Előveszem ifjúkori naplóm, öntudatlanul, elfogultan lapozgatok bennök . . . Itt egy kis költeményem, ott egy kis töredék csak mind ó rá emlékeztetnek!

Az előttem fekvő papíros még mindig tiszta . . . Nem tudok én mostan írni.

Szempilláim fokozatosan nehezülnek . . . kábos álomba merülök.

Fejem zúg, nem látok, nem hallok többé semmit, erőt veszt rajtam az álom.

E terv kivételénél . . . Olesót és jot* lenne a jelszó s ki tagadhatná, hogy e jelszó alatt mindig joggal számíthatni a sikerre.

Olesót adhatna a vállalkozó egyesület, mert a szellem emberei díjtalanul, szívességből működnek közre, istenadta adományukért és szorgalmuk árán szerzett ismeretükért nem kívánva szíves meghallgatattatón kívül egyebet; aztán meg a terem-monopolium sines meg már mint vlt azelőtt.

Jól is adhatna az egyesület, mert miként a legutóbbi műkedvelői előadás és más előző előadások is bizonyítják, jó felolvasó s jó előadó könnyen akad városunk intelligens közönsége köréből.

Nagyon örülhetnék, ha legközelebb már ily irányú kezdeményezéseről tehetnénk említést. v.

Külömfélék.

— **Eljegyzés.** Szeidel Dezső helybeli czukrász e napokban jegyezte el Mihalik Etelka kisasszonyt, Mihalik István polgártársunk kedves leányát.

— **Gyűjtögetés.** Az e hó 17-ki belabányai tüzeset okozó jár rendőrségünk az illető majorság bérlőjét tartja, a kit rendőrségünk le is tartóztatott s átadott a járásbírósnak. A rendőrség részéről beszerzett adatok Vitko János bérlő ellen vallanak, a ki igen jó üzletet akart a tüzelemmel szövetekeve kötni szénáját; ugyanis mmázsanként 2 frta biztosítván, a mostani árak mellett mmázsanként legalább 80 krt nyert volna.

— **Iparlovag.** Rendőrségünköl egy iparlovag van letartóztatva, a kinek esete azt bizonyítja, hogy a szélhámosság (nem mondjuk iparlovagiaságnak) városunkban is kedvező talajjal bír. A szélhámos ugyanis három nap alatt három frtot helyezett el posta takarékpénztárba s e mellett napi kiadásait is fedezte. Minden valószínűség szerint a letartóztatással a rendőrség nagyobb bajt előzött meg. Okot e gyanura a letartóztatotnak az az eljárása adott, hogy körülményesen kikérdezgette a eselődéséget az illető háziúr tartózkodásáról, időtöltéséről stb. Különösen az akadémiai tanárookra fordította addig figyelmét.

— **Az iparos segédek önk. köre** e hó 19-iki felolvasó estélyen Fizély Károly elnök elnöklété alatt azt határozta el, hogy Sylvestereán a kör helyiségében társas összejövetelt tart s szerény kőveasorára hívja össze tagjait, hogy így a családdal nem bíró tagoknak alkalom nyujtassék ez estét családiasan és tisztességesen eltölteniök. — A legközelebbi felolvasás napjával jóvá hó 3 át tüzők ki. — E díeseretes intézkedést nem hagyhatjuk említés nélkül.

— **Vásári tolvajok.** Mult hetii vásárum alkalomával csakis négy lopási eset adta magát elő, s ezek is kisebb értékű tárgyakra szorítottak, u. m. evőkanál s üres pénztárzakra stb., s ezek tettesei is kére kerültek. Mindéz örvendetsnek jelendő s alighanem páratlanul állnak e tekintetben vásáraink.

— **Balesetek a bányában.** Az utóbbi hetekben három oly balesetről értesítettek bennünket, mely a bányában fordult elő. Miksaaknán Daubner József

Oh, mily büszke önérzettel mondhattam, mennyi örömmel vallhattam meg magamnak, hogy azon lap homlokán, a melynek szerkesztőségében én mint igénytelen ifjú kezdtem pályafutásomat, most már saját nevem díszelg.

Igazán boldog s megelégedett vagyok . . . Elértem ezölöm.

Kedély világom mindig csak a szép, a magasztos felé vonzott: istenitettem a szabadságot, imádtam a költészetet; a természet gyermeke voltam.

„Költőnek lenni óh mi szép, óh mily isteni“ . . . Ez lebegett folytonosan szemeim előtt.

Mindig csak azt véltem hallani, hogy csak ez a pálya az, mely habért fűzhet homlokom körül, mely élvezérel rózsás útjaim oda, hol halhatatlanság . . . örökélet lesz jutalmam.

E pályafutásomat csakugyan meg is kezdtem. Napról-napra kedvesebb meglepetés, édesebb öröm ért.

Szeretett főnököm teljesen rám ruházta a lapszerkesztéséget . . . Vidéki lapszerkesztő s kiadó lettem tehát.

Oh, mily szeretett pálya ez előttem! Úgy bele találok magam új helyzetembe, hogy nélküle talán élni se tudnék.

Hivatásomnak pontosan megfelelek. Az összes dolgokat én magam gondolom. Alkalmazottjaim szeretettel ragaszkodnak hozzám . . . Végtelen boldogok ók, ha csak egy szót s válthatnak velem. Mindégylek arcán ott honol a boldogság pirja s ez mindazért, mert főnökük én vagyok

III.

Dél felé közeleg az idő. A hőség tikkasztó. Dolgozó szobámban tllök . . . Keresztbe fonnt karokkal

Ismét ifjú lettem . . . elhagyott árva gyermek. Megint csak a nyomor, a végtelen bánat tllöz.

Újból és újból átélem e napokat.

Könyveimmel áztatom ismét a betevő falat kegyeremet.

Nem örvendeztet meg semmi, nem vigasztal senki. Majd kedves kis mamám alakja jelenik meg előttem, ki letörli könyveimet, szerető esőkjaival halmozza el arcomat.

Oh, a kis mamám nagyon sokat tudna elmondani. Szülőimtel nem ismertem, ezeknek helyét pótolta ő.

Meglátogatott a kis bóbé naponként. Kedves kacsói mindig telve voltak valami ennivalóval, valami jóval, mit oly szeretetteljesen, oly örömmel nyujtott felém.

A mint pedig látta, hogy mily boldogsággal helyeztem el ez aprólékos kis ládámba, öröm könnyek csillantak meg szempilláim . . . Nyakam köré kuleselő kis kezét s forró-forró esőket nyomot ajkaimra.

Imuskám, kedves kis mamám! . . . hangzott el ajkaimról.

— Hát igazán szeretsz te engem?

Nem felelt de könyveivel áztatá orezámat.

Oh, mennyi báj, mennyi kellem egyesült egyaránt e kis leányban. Nem nevezhetem remek alkotású lénynek, nem mondhatnám, hogy talán legszebb a világon. Kedves esaesogása, szeretetteljes gondoskodása, igazi érző szíve tették őt előttem aranyosá.

Alacsony kis teremtés volt. Arcoesokáján a himlőnek némi helye, egy kis nyoma meglátszott. Hosszú, firtszerű haja homlokába esingött. Vastag, esokorba kötött, sárga selyem szalag díszítette mindig kis ködmönét.

bányász a zúzó érzéssel együtt a gurítóba esett s lábán, mellet sérülést szenvedett; Ó Mindszentárnán Rodzianszky József bányamunkásnak a fedőről levált kő a lábára esett, lábán erősebb sérülést szenvedett és e mellett kezének két uja eltört. Bohus Péter bányamunkás sérülése már súlyosabb; ez utóbbi málcsony földrészeknek beacsolásával volt részarával elfoglalva s már majdnem az egész helyet eltakarták, midőn egy agyagos darab a tetőből elvált és Bohusra esett s lábát bokáiban eltörte.

— **Jótkonyvezélu előadás.** A helybeli zárda növendékei folyó évi december hó 20-án jótkonyvezélu előadás rendeztek, a melyről elmondhatjuk, hogy minden tekintetben sikerült, s úgy a szereplőkről, mint a rendezőkről csak dicséretleg nyilatkozhatunk. Kedves jelenséget képeztek a kisdud óvodások, kik között több tót ajku gyermek meglepő eredményvel szavalt a magyar verseket. A német szináróban a szereplők mindnyájan a kellő figyességgel oldották meg nehéz feladatukat. Különösen dicséretre méltó a látványos csoportosítás, a tündérek tánca, melyet a közönség zajos tetszéssel fogadott, úgy, hogy ezt megismételni kellett. Általános figyelem a magyar darabra és pedig „A művelt unokatestvér” című egyfelvonásos vígjátékra irányult, a melyről annyit jegyezhetünk meg, hogy minden várakozást felült. A szereplők közül különösen kiemeljük Sziklay Irma és Irén, Terény Ilonka, Berzeviczy Margit és Olga, Kubaeska Margit, Hell Emma, Steiner Ilona, Hoffmann Ilona, Ocsosvzky Emma, Steiner Gizella, Asehnbrüer Vilma, Sztankey Margit és Vnuesco Ilona kisaszonnyokat, kik a főbb s nehezebb szerepeket sikerülten s ügyesen töltötték be. A színetek közben Cizeka Sándor karmester vezetése alatt álló „Műkedvelő zenekar” gyönyörködött a közönséget. —H—

Utónálási. A minap a város alsó végén egy Sz. Antal felől esti 9 óraker törr asszonyt egy vele szemből jövő bányász hirtelen megragadott, mire erős és hosszan tartó dulakodás fejlődött ki kettejük között. A segély kiáltásra végül többen rohantak a hely színe s a halálra ijedt asszonyt kiszabadították az uton álló kezük körül, a ki aztán hasztalan igyekezett tovább állni. A tettes hűvösre került, s ott volna még most is, ha a menyecske meg nem bocsátott volna neki S. mi indította a menyéskét a bocsánatadása? A tettesnek az a nyilatkozata, hogy ő a szép asszonynak csak a eskőjára áhított.

— **Tornázás és a vasárnap munkaszűnet.** A fővárosi nemzeti tornaegylet utóbbi választmányi ülésén Fűredi Gyula vál. tag azt az indítványt tette, hogy a vasárnap munkaszűnetre való tekintettel vasárnap és ünnepnapiokon az egylet nyissa meg a nemzeti torna csarnokot az ipari és a kereskedelmi alkalmazottak

Oh, mind ezek oly széppé, oly kedvessé tevők őt előttem. Nem csak szerettem, de imádtam a kedves kis angyalt.

Még most is fülembe csengnek utolsó szavai, melyeket elválásunkkor mondott: Bár messze leszel tőlem, szerelmem csak a tied. Ne felejtőd el a te egyetlen kis Irmuskádat.

Pá, édes kis mamám, mondtam én.

Oh, mily tündő, mily édes volt ez álom. Naplóm meg mindig nyitva vannak előttem. Gépiesen rakom el őket s tárczám megírásához fogok.

Átkozott fátm! semmi sem őtlük eszembe.

Elhangzott már régen a déli harangzó, de papírom még mindig tiszta.

Máskor halom száma fekszenek a beküldött dolgozatok asztalomon, most meg egyetlenegy sem tudok találni, még azok közül sem, melyek különben nem voltak száma a megjelenésre.

Nyugtalanul kelek fel. Rágyujtok egy illatos cigarettre s izgatottan fel és alá járok szobámban.

Meg van! . . . ah, ezt nem lehet . . . Ejjnye, ejnye míg csináljak. Nem értem igazán, mintha az eszem állott volna meg; pedig a tárczámon okvetlenül meg kell lennie.

No ilyesmí még nem esett meg velem soha . . . Már nem bánám, akárci toppanna be hozzám bármily férc munkájával, köléném.

Senkitem jön.

Hirtelen egy eszme villant meg agyamban, ezt pedig igazán szögyeltem; de hiszen utóvégre mindegy, csak a lapom jelenjék meg a rendes időben.

részére. Ezekre ugyan nagy nyereség lenne, ha kávéházi és vendéglői tartózkodás helyett a torna csarnokban tornáznának és üdülnének. Nemesak testük ápolására járna ez előnyvel, hanem erkölcsi tekintetben is kedvezően befolyásolná őket. Az életrevaló indítványt a választmány elfogadta és albizottságot küldött ki, hogy ez az indítvány kivételnek módozatait megállapítsa.

— **Elhagyottak karácsonya.** Megható jelenetnek voltak tanni azok, kik f. hó 20-án délután 3 óraker az ev. elemi iskola helyiségében megjelentek 12 fűnt és 12 leányt látott el az ev. nőegylet fehérmestvel, felső ruhával és lábbelivel. Azonkívül még más 8 gyermekket és 6 munkáéptelen aggot röszesítettek anyagi segélyben. Az árvák ájtatosan, meghatva vették körül a mindenféle esemével dúsan megrakott, gyakorlatyfenben őszo karácsonyfát. Holly tanító a harmoniumon játszott s a kicsinyek egy dal elénkélése után szépen megköszönték azt a sok jótéteményt, melyvel elhalmozottak igerve egyttául, hogy iparkodni fognak magukat arra jó maga viseletők által érdemesekké tenni. Szószólójuknak azután Hrenesik Károly érd főesperes úr felelt; figyelmeztette az árvákat, tartásuk meg adott szavukat és engedjék azt nemes érzelmek, melynek neve a „haladatoság” teljes mértékben keblökben honolni. Szavai vezérelve ismét dalt enekeltek el a szegény elhagyottak; utóbb ketten imádkoztak s azután elkezdődött a tulajdonképeni ajándékozás. A karácsonyfáról rohamos gyorsasággal tüntek el az aranyos, ezüstös diók, mezeslácsok, fűgék és szentjánoskenyerek. Mindenki megkapta a maga részét egy jókora papírszámban. Majd az oszónára került a sor és az inségben fölütötek számára ritka élvezet kínálkozott. A terített asztalon mindenki pohár kávé mellett frissen sült cipó fektült; egyébb kalácsok és egy nagy kosár alma szűnten ó rájuk várakozott. Miután pedig mindezt lassan elfogyasztották, arczukon az öröm és melegegésd kifejezésével, szívökben halával fátvoztak a helyről, hogy egy év múlva ott ismét ugyanoly jótéteményekben részesüljenek. Nem mulaszthatjuk el a helyen egyszersmind a szenvedők nevében köszönetünket kifejezni mindazoknak, kik magyellekú adományaik által a karácsonyfá feladását s a gyermekek számára valódi karácsonytűnnep szerzését lehetővé tették. — I. — s.

— **Elömunkálati engedély.** Nyáry Béla báro elömunkálati engedélyt nyert egy Ipolyságtól Zólyomig terjedő vicsznális vasútra, mely Németit és Korponát érintené. A vidék lakossága azon a vidéken, melyen a vasút áthalad, rendkívül érdeklődést tanusit annak létrejötté iránt, mely vasút különben hadászati jelentőséggel is fog bírni.

— **A hálás bolgárok.** Csak nem régt vett a világ tudomást arról, hogy az ifju bolgár nemzet 50.000 frank nyugdíjat szavazott meg a szlívniczai hősnek Battenberg Sándor hercegnék, a kit ellenségei ének idején kiloptak a bolgár földről, s most azt olvassuk ismét, hogy a bolgár szobránje elhatározta, hogy állami költségén Murukurov és Belesov minisztereknek emlékoszlopokat emelnek.

— **Panzsólavok agyarkodása.** Tiszolezon Török Jánost, a rimamurány salgótarjáni köszénbánya tisztolézí

Fogom botomat s kalapom után nyulok, hogy majd elsétálok a kuglizóhoz, hol a serdülo fiatalaság mulatni szokott s szemrehányásép felhozom nekik, hogy ilyen, meg amolyan szelleműdű fiatalemberék s egyik sem foglakozik a poezissel, . . . egyik sem adott be munkát a szerkesztőséghez közlés végett.

Számításom az volt, hogy tervemet ök úgy sem értik még s egyik-másik öntudatlanul kiségit a bajból. Eppen indulófélben vagyok, midön gyenge kopogás zavar fel gondolataimból.

„Szabad”, mondtam megkönnyebbülten, mert megmentémet véltem közeledni.

De mily nagy lett meglepetésem, midön egy elegáns öltözött s sürűn lefátyolozott hölgy lépett iródamba.

Nagy ámulatomban szóhoz se jutottam. Mintán megkínáltam ülőhelyvel, a esendet ő törte meg.

— A szerkesztő úrhoz van szerencsém?

— Szóglálatjára kedves nagysád . . . Parancsol valamit?

— Oh, nem! Csak egy pár bizalmas szót szeretnék önnel uram váltáni, de hallgassa meg előbb e kis történetet.

Ez a megfoghatatlan viselkedés valóban különösen érintett. Egy előttem eddig ismeretlen hölgy bizalmas beszédre hív fel.

A mint parancsolja, mondám s közelebb vontam székeim ülőhelyéhez.

Egy teljes élettörténetet beszélt el nekem, melyet én oly odaadással, oly figyelemmel hallgattam.

Úgy tűnt fel nekem, mintha én e monddottakat már ösmerném, mintha talán éppen saját élettörténetem

tisztviselőjét temették e napokban, mely alkalommal a panszláv erőszakoskodás botrányos alakban tört magának ismét utat. Midön ugyanis a gyógyszerelő közönség a koporsót a templomba akarta kiérni, hogy ott Liszky János rimaszombati alesperes magyar gyógyszerészt meghallgassák, Daxner Szamo és Daxner Iván egyházi fűlgyelő, egy összeszóditott tót csapat élen, a paplakba vették be magukat és kereken tiltakoztak a templomi magyar gyógyszerész ellen. A lelkész visszautasította a hivatalon beavatkozást, de a magyarellenes tömeg nem tágitott. A lelkész tehat végre is, hogy az ostrom alól szabaduljon és a lánóló szenvedélyeket lecsillapítsa, kijelentette, hogy az idő előrehaladottsága miatt már ugy sem végezhetik a gyógyszerartartást a templomban, hanem csak az udvaron, kijelentette egyttal, hogy a magyar istentiszteletet ezután gondosabban fogja ápolni. A lókot még az utczán is folytatták tisztelőtlen kifakadásait, de már az udvaron elmondott magyar gyógyszerészt nem sikerült megszakítaniok.

— **A „Nagy-Bécs” életbeléptetése.** Bécsből értesülünk, hogy folyó hó 22-én éjjeli 12 óraker ment végbe a külvárosoknak Béccsel való egyesítése, mi által az osztrak főváros 32 helységgel és 31 katasztrális községgel szaporodott. Ebből az alkalmából a lakosság különféle tünnetéseket rendezett: a Favoriten városrészéből éjjelfkör egy berkocsi bajtattott a belvárosba; ez volt az első kocsi, a mely nem fizetett vámot; az utczákban csoportosuló nép zajos Hoch-kiáltásokkal üdvözölte a kocsiát. A Westbahn-Linie körül sok nép verődött össze, mely éjjelfkör korozot rendezett; a vendéglökben a kora reggeli örökké mulatott a nép és éllette Nagy-Bécsset. Hernalsban is zajos tünnetések voltak; éjjel 12 óraker több ezerezen kimentek a vámvonalhoz s ott Nagy-Bécsset éltették. A mariahilli vámvonalon éjjelfkör igen kellemetlen jelenet folyt le, a. i. egy éltes ur egyszers stentori hangon azt kiáltotta: „Éljen Nagy-Bécs! Minden megrágu! Éljen a megcsalt nép!” A rendörök a lármas urat le akarták tartóztatni, a mi azonban csak nagy ügyyeg-bajjal sikerült; ugyanez alkalommal kihágások miatt még tíz embert letartóztatott. Ebben a városrészben az antiszemita beheczetek akartak rendezni, a mi azonban nem sikerült nekik.

— **A kigyócsész.** Gainesville amerikai várostól körülbelül négy mértföldnyire, az Ozark-hegységben, csörgőkigyó-gyarmatot alapított George Jaynes, Tennesseeből. „Suaky George” ugyanis megtudta, hogy az Ozark-hegység szinte huzseg a csörgőkigyóktól és elhatározta, hogy ezen a barátságos vidéken telelepszik. Szerzett vagy negyven holdnyi földet, melynek közepén ementel bevont kőházat épített magának. Birtokán nagy, a kigyók tartogatására ropanttal alkalmas sziklák voltak. Naponkint bebarangolta a környék erdeit és mindig kigyókkal megrakodva tért baha. A gyarmat, mely a legpompásabb virágzásnak örvend, hemzseg a kigyóktól, melyek közül „Suaky George” évenkint ötszázat ver agyon. A kigyószűrtet szeptemberben és októberben tartja, a derék állatok ugyanis ekkor a legkövérebbek és ekkor adják a legtöbb olajat. A megölt kigyókat nagy üstbe rakja és kifűzi belöltik az olajat.

volna. Igazán nem tudtam, hogy álmodom-e, vagy való-e az, mi velem most történik . . . Könnny gördült végig arczomon.

Oh, nem fájdalom, nem bánatom jele volt ez, de boldogságom, végtelen örömöm kifejezése.

Szótalantul, némán hallgattam szavainak hatása alatt.

E történetet ismertem, mert saját emlékeim voltak, de a kedves elbeszélőt még mindig nem.

Visszagondoltam egy kissé ifjú korom éveire, hogy kinek beszélhettem én el saját életemet, kibe helyeztem én annyi bizalmat, hogy feltártam előtte szívemet.

Homályosan emlékeztem mindezekre, csak az volt világos előttem, hogy volt nekem egykor egy kis mamám, kit én végtelenül szerettem, kibe az ábrándos szerelmem fűzött s kinek neve Irmuska volt.

Ez lenne tehát az a szeretetlény, kit én mint gyermek imádtam s ki eszményképem most is, midön messze távol estem tőle? . . . Ki engem mint árva fücskát oly sok jóval elhalmozott, ki picziny kötevénykéjében hozta nekem mindazt, mit máskülömben nélkülözni lettem volna kénytelen?

Vajjon lehetséges volna mindez? Azt elképzelné lehetetlen!

Vagy talán a sors üz velem különös játékot?

Ó beszédét tovább folytató:

— Azon kedves fiú többszőr hozzánk is ellátogatott. Oh, szűlőim nagyon, de nagyon szerették őt, mert nemcsak, hogy eszes gyermek volt, de költő is. Azon időben még magam is gyermek, iskolás gyermek voltam. Egy alkalommal, úgy játéok közben, egész gyermeki naivsággal felvettem a kérdést hozzá szűlőim előtt

melynek pintjét másfél dollárért adja el a környék patikusainak, a kik a kigyóolajból különböző ravasz gyógyító szereket kevernek.

— Az „Ország-Világ” karácsonyfája. Az „Ország-Világ” szerkesztője, Benedek Elek, ki tavaly karácsonykor száz lapszerkesztő arcképét és dolgozatát adta ki egy rendkívül díszes számban, az idén is kellemes meglepetésben részesítette olvasóit. Az e héten megjelent ünnepi számban ugyanis a Petőfi-társaság tagjai nak arcképét, azok dolgozatát s nevük aláírásának hasonmását közli, ezenkívül több érdekes Petőfi-reliquiát, nevezetesen Petőfi leghitelesebb arcképét a Petőfi társaság ereki együtteményéből, Petőfiné arcképét Roskovics rajzában, mely a színes borítékok díszíti, Petőfi egy költeményét (a költő kezeiről), Petőfiné nyilatkozatát, melyben kijelenti az egyház előtt hogy férje minden kétséget kizárólag meghalt. A Petőfi-társaság csaknem minden tagjától van érdekesebb dolgozat: novella, tárcza, visszaemlékezés, költemény, aförizma stb., de e mellett a 40 oldalra terjedő számba a Petőfi-társaság tagjain kívül még több jeles író adott dolgozatot. Képek tekintetében is igen becses e szám. Mintegy tizenöt magyar művész festményének találjuk sikerült másolatát, s műmellékletül Benzúr Gyula „XIV. Lajos és Dubarry grófnő” ez. bájos festményének Kozmata által készített fénynyomatu másolata, van csatolva, az Ország-Világ kétszeres nagyságában. A rendkívül becses számot ingyen kapják az újkör belépő előfizetők, a kik ingyen kapják meg az ez évi hat műmellékletet is. Az „Ország-Világ” új évtől kezdve állandóan díszes borítékban jelen meg, mindazonáltal két forinttal olcsóbb lesz az előfizetési ára, mint eddig volt, vagyis egész évre 8 frt, félévre 4 frt, negyedévre 2 frt, egy órára 70 kr. Mint az e heti szám jelenti, új évkor Beniczky Bajza Lenkétől kezdődik regény „Delila” czimmel és ugyanakkor egy olasz regény is a népszerű olasz regényírótól: Sedao Matildól. Olvasóinknak melegen ajánljuk a kitünően szerkesztett képes lapot, melynek népszerűségét különösen emelik Székely Huszár heti tárczái is.

— Keveset ígér, sokat ad! Annak a régi jó közmondásnak „sokat ígér keveset ad” ellenkezője jutott önkénytelen esztünkbe. Rendes mikor előfizetési felhívásokat tesz valaki közzé, akkor eget földet ígér s azután az — minek látszja nagy, a valóságban semmivé törpül. És ime azzal a ritka esettel állunk szemben, hogy olyan adott, a ki mitsem ígért. A „Képes Családi Lapok” szerkesztője ugyanis karácsonyi ajándékul minden előfizetőjé egy három kötetes díszesen kiállított regényvel lepte meg, azt díjtalanul és bérmentve küldvén meg minden előfizetőjének a nélkül, hogy bármit is előre ígért volna. A regény V. Gaál Karolin ismert írónaknek egyik legkitünőbb műve: „A mai férfiak” czimmel s a regény átoltatása után csak újabb díszettel illethejtük azon érdeklődőt is a „Képes Családi Lapok” szerkesztője minden előfizetőjé egy díszes emlékkönyvvel szándékozik meglepni. A „Képes Családi Lapok” előfizetési ára: egész évre 6 frt, félévre 3 frt., negyedévre 1 frt 50 kr. s ha te

hogy szeret e engem s gondolja csak uram oly tapintatosan, oly ügyesen válaszolt, hogy meglepett mindenkit felelete. Pedig nagyon szeretett engem.

— A hang ismeretes lett előttem, ugyanazon esengő, dallamos kiejtés, mintha csak gyermekkori szerettem, angyalom, kis mamám szolt volna.

— Oh, annyira ügyes volt a kedves fiú, hogy felkerstem iskolai feladataim kidolgozására.

E mondottaknál félre lebbent arczáról egy kissé a fátyol s egy szende, ifjú arcz tűnt elő.

Jobban szemügyre vettem.

A hasonlóság meglepő, az elheszélés életű.

— Tudja jó uram e fücska „Kis mamámnak” nevezett el.

— Oh, ne tovább, ne folytasd egyetlen Irnuskám . . . felismertelek! Mily érzellemmel, mennyi szeretettel zártam karjaimba a kedves kis mamát . . . Igazán ó volt.

— Egyetlen Irnám!

— Szeretett árva madaram!

Nem hamvadt el még most sem vonzalmunk egymás iránt.

— De hát igazán te vagy, édes, aranyos kis mamám? . . . kérdem egész naivsággal.

Nem felelt, de kedves kacsóit nyakam körül fűzte s egy forró, hosszú eszokban forrtak össze ajkaink.

Ezután saját életörténetének elbeszélése tört át. Könnyes szemekkel mondotta el, hogy szülőit elvesztette, hogy szeretett főnököm nem más, mint az ó kedves nagybácsikája.

Újabb öröm, újabb meglepetés!

Tudatta velem, hogy siessék fel a jó bácsikához, mert egykori pártfogóm, szeretett barátom vár ott reám, ki unoka öcsese a szeretetre méltó öreg úrnak.

kintetbe vesszük, hogy a most jutalmul adott regény 3 frt. értékű, továbbá évente a lap mellett 4 egyenkint 1 frt. értékű regény adataik melléklettel s egy a regények értéke már magába véve 7 frt. s e mellett maga a hetenkint megjelenő lap ingyenes dívatmellékletével oly kitünően van szerkesztve, hogy magában is megéri a 6 frtot akkor csak újabban s melegen ajánlhatjuk a most jövő előfizetési idény alkalmából a „Képes Családi Lapok”-at. Meg vagyunk győződve, hogy e díszesen illusztrált s legelsőbbangú írónk által támogatott heti lap, minden művelt magyar családnak állandó házi barátja lesz. A kiadóhivatal Budapesten van, Nagykorona-utca 20. szám alatt.

— Az élető sugár. Ezen ezim alatt egy szerelmében esalódott fiatal ember szomorú esetét mondjuk el. De hogyan függ össze az élető sugár a szomorú historiával? Az alábbiakból kitűnik. Az ifjú s a szép leány szerettek egymást, az ezen egyébként a fiatal szívben bármely vidéken is felburjánzó és jól tenyesző érzelmet az ifjunak újabb időben máshová történt áthelyeztetése sem gyöngyöztette, a minek tanúsága az alábbi levél: „I. t. Szeretett kedves . . . Ur! édes . . . m. Kedves levele kimondhatlan örömet okozott, főképp azon értesítés, hogy jól érzí magát. Oly jól esik tudnom hogy kedélye felvidult és egészsége helyre állt. Az eljegyzésnek higgye édes, én örülök leginkább s csak azon remény nyujt neki vigaszt, hogy az ábrándok teljestlése, bár elhalasztva, még csak tán nincs elszalasztva? hisz csak az ön akarata és határozatától függ; részéről igen boldog volnék, elérve mi után ugyis vágyodom. Selmecze tudom hogy nem szeretne vissza jönni, pedig csak akkor volnék boldog és teljesen nyugodt ha közelében lehetnék. A mily gyorsan folynak a napok épp oly fokozatosan nő a bánat szívemben, hogy a sors szívem élető sugarától oly messze zárt. Reméllem, hogy soraim önt a legjobb egészségben és vidám hangulatban találják. Szüleim s a fiuk tisztelettel küldik szívből üdvözl . . . hön sz . . . ó”. Ebben a levélben előfordul ugyan az élető sugár, a mi azonban nem ad neki jogezimet arra, hogy sehlagworkként szerepeljen. Még sem bitorolja pedig a jogezimet, miként ezt a panasos ifjú azon sorai magyarázzák meg, melyek arról értesítik bennünket, hogy e meleg sorok kelte után azok szép irónője három hét múlva már a kucséberék földjén találta fel az élető sugarat sehlagvorbitorlónak. — Ezek után rajtunk a sor, hogy megmagyarázzuk a szép leány levelének közlését. E magyarázat a következő: az ifjú ugy okoskodik, hogy a szép leány ő vele jöteleményét gyakorolt (azzal-e, hogy elhagyta, vagy mással, azt elhallgattja), a jötelet hálára készlet, a hála pedig nyilvánosan is bevallandó. Emaz okoskodásának folyamán felkereste lapunk hasábjait, becsillete érdekében is kérve ez eset közlését.

Megmagyarázta nekem e kis eselt, melylyel velem szemben élt, a mely a jó öreg bácsi, és barátom terve volt.

Hirtelenében szóhoz se jutottam, de sirtam mint egy gyermek.

Az én imádott kis mamám megjelenése, jó barátom viszolntása, a sorsnak e kedvező játéka, mily boldogsággal, mennyi örömmel töltöttek el.

Kis mamám ezúttal megmentőmmé is lön, mert meg lelt a tárczám . . . Saját életemet és a kis mamámat irtam meg.

Ha már emlékeim hármán tudják, ismerje meg az egész világot.

Oh, mily örömmel seregegett föllam végig a fehér papíron, mily meglátóan, mennyi költőiséggel festettem a kis mamát.

IV.

Négy teljes hónap telt el ez események után. Éppen karácsonyest van. Sűrű pelyhekben hull a hó alá. E békés vidék népei seregestül tódulnak az éjféli misére.

Mindegyik telve van szent áhitattal, bizalommal Mindenki végtelen boldogságban uszik. Meg a legkomorabb arcz is kiderül. . . . melegen érez minden szív.

Oh, hisz valami mondhatatlan bűvereje is van a karácsonynak.

Én sem vagyok többé elhagyatott.

Környeznek szerettem . . . Mellettem van jó barátom, kedves főnököm, kik ezúttal most már rokonaim is, mert Irnuskám nőmmé lett.

Az az angyal, ki eddig csak távolról kísért figyelemmel, ki ifjú szívbe zárt érzelmeim, most már igazán kis mamám, egyetlen, boldogságom, kincsem.

Mi pedig ugy okoskodunk, hogy ennek közlésével enyhíttünk egy ifjunak fájdalmán, e mellett dícselkedve állíthatunk ki bizonyítványt az ifjabb nemzedéknek a magyar nyelvbéli jártassága mellett, végül pedig elérhető példát adunk a szerelmeseknek a jelen esettel, a melyben a esalódott abban is megnyugodott volna, ha a nászutra kelőknek szalutálhatott volna. A leányhűsegről szóló tanúság levonására nem gondolunk, nem is ezé-
lozunk . . .

Heti naptár.

Havi és heti nap	Katholikus naptár	Protest. naptár	Izraelita naptár
27 Vasárnap	D János apost.	D János	26 Chamuk
28 Hétfő	Aprószentek	Apró szentek	27
29 Kedd	Tamás pk.	Jonásán	28
30 Szerda	Anizia vt.	Dávid	29
31 Csütörtök	Kisvácszer pp.	Szűveszter	30
1 Péntek	Kisvácszeron	Új év napja	1 5652.
2 Szombat	Makár	A. sz. kv.	2

Nyilt-tér. *)

Ball-Seidenstoffe von 60 kr.
bis fl. 6.35 per Meter — (ca. 300 vorsch. Dessins u. Farben) — vers. roben- und stückweise porto- und zollfrei das Fabrik-Dépot **G. Henneberg** (K. u. K. Hofliefer.) Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 kr. Porto. 3

(*) E rovat alatt közlötteknek sem tartalmáért sem alakjáért nem felelős a Szerk.

A legjobb szer vízkór minden neme,
valamint utóbajai ellen m. sárgaság húgy és hólyaghurut, légzésibántalmak, májbaj stb. a hies

HYDROPSIN
(orvosok által ajánlva)
Grobstein Seeapotheke,
Gmunden, felső Austria.
1 palack ára útmutatással 1 frt, csomagolással 1 frt 20 kr. 3—10

Bor-kivonat.

Igen egészséges és jó borknak azonnali készítéséhez melyet valódi természetes bortól megkülönböztetni nem lehet, ezen kipróbált különlegességet ajánlom.

Két kilo (100 liter borhoz elégséges) ára 5 frt 50 kr. Recept ingyen mellékeltek.

Szesz megtakarítás

érhető el feltűnő módon szesz erősítő esszenccizimnal: ez az italoknak kellemesen vágó izt-kölesítőz s csak nálam kapható.

Ára 3 frt 50 kr. kilonként (600—1000 literre) használati utasítással együtt.

Ezen különlegességeken kívül Rum, Cognac, finom Liqueurök stb. gyártásához szükségeselt összes esszenccizimát ajánlok feltűnő módon minőségben. Receptek ingyen mellékeltek. Arjegyzek bérmentve.

Pollak Fülöp Károly

esszenccizim különlegességei gyara Pragában.
Szolid ügynökök kerestetnek 13—50

LE GRIFFON
a legjobb szivarkapapir
a legjobb szivarka hüvelyek.
9—9

I S T E N
legnagyobb ajándéka az egészség!
A köhögés, rekedtség és elnyálkásodás szomorú következményeitől csak egy szer óv meg bennünket teljes biztossággal
Egger díjjutalmazott
MELL-PASTILLÁI
Számítalan hálaírat tanuskodik erről és senki el ne mulassza idejekorán ezek használatát.
Kaphatók 25, 50 kros és 1 frtos eredeti dobozokban a monarchia valamennyi gyógytárában, valamint az Egger A. fia cég gyógyszerkölönlegességi gyárában, Bécs Nussdorf.
Kapható Selmeczbányán: Sztankay Ferenc és Margótsy János gyógyszerészeknél. Korponán: ifj. Eisert Pál gyógyszerésznél. Ipolyvágyon: Berko István gyógyszerésznél. 7—15